

BÉKEHARANG

MEGJELNIK MINDEN HO 1-ÉN, 15-ÉN
AMERIKÁBA ÉVI ELŐFIZETÉSI-DIJ PORTÓVAL
2 DOLLAR
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 55.- K
FÉLÉVRE 30.- K
EGYES SZÁM ÁRA 3 KORONA

Az olvasóhoz.

Jelen számunk megjelenésével egyidőre változás áll be a „Békeharang” szerkesztésében. Amennyiben ezt, a Németországba távozott dr. Szalós Artur eddigi szerkesztő helyett, megbízás folytán alólirottának kell és szabad végeznie.

Már eddig is a lap munkatársai közé tartoztam. A munka nemcsak kötelesség, hanem szabadság és öröm is egyuttal annak, aki azt kiváltságnak tekinti. Az, hogy e lapunkkal Isten országának ügyét szolgáljuk: kötelesség is, kiváltság is. Ezért mondtam, hogy a szerkesztést megbízás folytán kell, de szabad is végezniem.

A „Békeharang” sok emberhez viheti el az Isten országa üzenetét, kit más uton nem lehet megközelíteni. Ezért — és ezt nem szégyeljük nyíltan kimondani — imádkozva kell a szerkesztés munkáját is elvégeznünk. Már eddig is bizonyára többen imádkoztak a Békeharangért. Tegyük ezt meg ezután is minél többen, minél buzgóbban. Hadd csörgedezzen a „Békeharang” sorain, mint megannyi csatornán keresztül az örökéletnek vize mindenüvé, ahol még pusztá, sivár és terméketlen a talaj. Nem a magunk bölcsességét, hanem Isten gondolatait akarjuk terjeszteni e lap hasábjain. Kérjük az Urat, használja fel a mi lapunkat is arra, hogy minél jobban valósíthassa meg általa az Ő üdvösséges céljait és dicső terveit!

A lap programja nem változik. Ezután is váltakozva fog hozni bibliamagyarázatokat, tárcacikkeket, történelmi dolgozatokat, építő elbeszéléseket, elmélkedéseket, tapasztalatokat, tanúságokat, költeményeket, híreket, vasárnapi iskolai leckéket. Hő imám és törekvésem is, hogy lapunk minden egyes új száma az előbbit minden tekintetben felülmulja, hogy így az olvasók epekedő vágyódástól egyik számnak a másik után való megérkezését alig tudnák kívánni.

Munkatársaimat kérem, hogy szintén ilyen vággyal siessenek segítségemre közleményeikkel, cikkeikkel. Aki tud írni, ne hagyja parlagon heverni tehetségét, hanem használja fei a köz érdekében. Aki nem tud írni, közölje gondolatait, terveit olyanokkal, kik megírják azokat helyette. Hogy a lap minél közvetlenebb lehessen, forduljunk bibliai vagy más tárgyú kérdésekben bizalommal a szerkesztőhöz, ki a „Szerkesztői üzenetek” rovatában, vagy szükség esetén külön válaszban is szívesen nyújt felvilágosítást.

A lap kiadóhivatala továbbra is a: „Keresztyén Könyvsház” marad, melynek címe: Budapest, VI., Felsőerdősor 5. Ide küldendők a lap előjize-

tésére — szétküldésére vonatkozó megkeresések, felszólamlások, pénzküldemények. Minden a lap szellemi részére vonatkozó közlemények, kérdések a szerkesztőhöz küldendők, a következő címre: Reichert Gyula, Dombóvár, Bezerédi-utca 27. sz.

A methodizmus története.

Írta: Dr. Kriege Ottó.

Második rész:

A methodisták.

(Folytatás)

Azután Károly öccsével és Ingham meg Debamotte barátaival csatlakozott (Wesley) az utitársasághoz. Különösen az a kilátás bírta Wesleyt arra, hogy ellátogasson az új világrészre, hogy az indiánusok között folytathat majd missziót. Hiszen már atyja és nagatyja is buzgó barátai voltak a misszionáriusoknak. 1735 októberében szállt hajóra az említett négy barát, vagy 100 egyéb utassal, köztük 26 morva atyafival, de csak 1736 február 6-án érkeztek meg Georgiába. Az utazás alatt Wesley sokat társalgott Nitzschmann Dáviddal, a morva atyafiak püspökével, ki felelte előtte lelki életének fogyatékoságát.

Wesley János georgiai munkálkodása nem egészen két esztendőre terjedt; Károly még előbb tért vissza Angliába. A morva testvérekkel, különösen ezeknek ott letelepült lelkészével Spangenberggel való érintkezés igen hasznos volt Wesleyre. Az angol gyarmatosok azonban nem értékelték kellőképpen fáradhatatlan munkálkodását és az indiánusok közti munkában sem ért el reménységének megfelelő eredményt. Mindehhez járult még egy kínos eset is; az, hogy egy bizonyos Hopkey Zsófia nevű egyént elutasított az Ur asztalától s ezáltal mindenteljes keletlenységnek tette ki magát. Így aztán 1737 december 2-án, csalódott reményekkel és egy kissé lehangoltan kelt utra, régi hazájába. Mindenekelőtt hiányzott lelki nyugalma és a tudatos hit. Georgiában való missziói munkálkodása sem volt azonban elhibázott vállalkozás és Wesley által a tengerentúltra csalt Whitefield, sok év múltán is láthatta még Wesley munkálkodásának eredményeit. Magára Wesleyre is jó hatással volt Georgiában való tartózkodása. Egyrészt a törvényszerűségtől, másrészt a veszedelmes mystikától szabadult meg és dicső lelki ujjászületéssel hatalmas lépéssel jutott közelebb.

Néhány nappal Londonban való megérkezése után megismerkedett egy férfival, ki arra volt hivatva, hogy lelki vezére legyen Wesleynek. Ez

Böhler Péter, a morva testvérek prédikátora volt, ki Németországból Pennsylvániába igyekezvén, utáiban néhány hetet töltött Londonban.

A Szentírás és kegyes emberek tapasztalatai alapján Böhler felvilágosította őt az üdvözítő hit, az üdvbizonyosság és azon mód felől, hogy miként végzi el Isten az emberben a kegyelem munkáját egyszerre. Wesley Böhler azon tanácsára, hogy prédikáljon hitről mindaddig, amíg annak birtokába jut, aztán pedig azért, mert már birtokában van, majdnem minden vasárnap és sokszor köznapokon is felment a szószékre; amikor is sokan sereglettek össze a hazatért misszionárius hallgatására.

Wesley Károlyt hasonló utakon vezette az Úr. Böhler Péter utmutatásai és imái, Luthernek a galáciai levélhez írt kommentárja és egy komoly megbetegedés volt eszköz az ur kezében, hogy üdvösségét megtalálja. Ha ő volt az első, kire rá-sültötték a methodista csufnevet, első volt a társai között abban is, hogy eljutott Isten gyermekeinek szabadságára és pedig 1738 május 21-én, éppen pünkösd vasárnapján. Rá következő szerdán, május 24-én pedig Wesley János számára is ütött az üdvösség órája. Reggel vigaszteljes ígére esett a figyelme. Délután elment a Szt. Pál templomba, ahol egy karének ragadta meg. E napról ezt írja: „Este nagyon kedvetlenül mentem az Aldersgate-utcába, hol Luthernek a Római-levélhez írt előszavát olvasták. Kb. 9 órakor, — annak a helynek az olvasásánál, ahol Luther azt a változást vázolja, melyet Isten ereje visz végbe az emberben a Jézus Krisztusban való hit által, — szívemben csodálatos melegséget éreztem; tudatára ébredtem annak, hogy bizalmamat, lelkiüdvömet illetőleg, már egyedül csak Krisztusba vetem s bizonyos voltam abban, hogy Ő minden bűnomet elvette tőlem s megváltott a bűn és a halál törvényétől.“ Ekkor azonnal imádkozott olyanokért, kik üldözték s azután öcséhez sietett az örömhírről: „Hiszek!“ Egy író így nyilatkozik ezen eseményről: „Az a jelenet az Aldersgate-utcában, korszakot jelent az angol történelemben. Az a meggyőződés, mely ott, Anglia egyik legerősebb és legtevékenyebb egyénisége lelkéből fakadt, az angol methodizmus igazi kiindulópontja.“

Már Georgiában határozta el Wesley, hogy ellátogat Herrnhutba, a testvérgyülekezet hazájába, mihelyt alkalmá nyílik erre. Most keresztülvitte ezt a szándékát amennyiben Ingham barátjával Rotterdam, Frankfurt és Drezda városokon keresztül, 1738 június 12-én Herrnhutba utazott.

Marienbornban majdnem 15 napig tartózkodott, mint Zinzendorf gróf barátja, kit prédikálni is hallott ez alkalommal. Herrnhutban 14 napot töltött, mely idő alatt szorgalmas látogatója volt az összejöveleteknek és pontosan tanulmányozta az u. n. osztályrendszert, míg szabadon érintkezett a testvérekkel. Bár itt néhány tökéletlen dolgot is észrevett, mégis a nyert összbenyomás, a lehető legelőnyösebbnek mondható.

Ezen utazás szokatlan nagy hatást gyakorolt Wesleyre. Itt szélesbedett látóköre és türelmességének alapját is itt nyerte. Itt látta a hitsorsosok praktikus szervezetének a hasznát is. Wesley sohasem felejtette el a morva testvérek szolgálatát, bár nem

egyesült velük. Zinzendorffal megmaradt baráti viszonyban és a morva atyafiakkal Londonban is érintkezett mindaddig, míg veszedelmes evetiszti-kus irányzat kapott lábra köztük, mely Wesleyt a tőlük való elfordulásra indította.

Wesleynek Herrnhutból való visszatérése után az első esztendőben, mind a két Wesley csodálatos evangéliumi munkásságot fejtett ki, anélkül, hogy a jövőre vonatkozólag munkájukat illetőleg világos tervük lett volna. Különböző hívő körökkel a leg-szebb egyetértésben dolgoztak. Ilyen körökkel akkoriban Angliában ép oly sűrűn lehetett találkozni, mint Németországban. A két Wesley gyújtó lelkesedéssel prédikáltak, ahol csak alkalom nyílt nekik erre. Wesley János ezen esztendőben egymaga, 65 különböző helyen, több mint 400 istentiszteletet tartott London, Oxford és Bristol voltak a működésének középpontjai. Whitefield, ki közben visszatért Amerikából szintén prédikált égő ékesszólással. Egy templom sem volt képes befogadni azt a sokaságot, mely hallgatására összesereglett. E miatt Bristol mellett nyílt mezőn prédikált a nyers bányászoknak. Ő nem bírta egyedül a temérdek munkát, miért is sürgősen kérte Wesley Jánost, hogy siessen segítségére. Sok huza-vona és komoly küzdelmek után legyőzte Wesley az egyházas gondolkozásból származó aggályait, átlépte a Rubikont és 1739. ápr. 2-án, mintegy 3000 hallgató előtt tartotta első beszédjét a szabad ég alatt, egy Bristol melletti halomról. Ezzel megkezdte tulajdonképpeni élethivatását. Ezen lépésnek igazolására azokat a szavakat mondta, melyek a methodizmus jeligévé lettek: „Én az egész világot parochiális körömmek tekintem és pedig annyiban, amennyiben mindenütt, bármily részében legyek is e világnak, szent feladatommak tartom az üdvösség örömeit hirdetni mindazoknak, kik hajlandók azt meghallgatni.“

A következő 9 hónap alatt Wesley nem kevesebb, — mint 500-szor prédikált a szabadban.

Semmire sem gondolt Wesley kevésbé, mint arra, hogy új szektát alapít. Célja kizárólag csak az volt, hogy felelevenítse az államegyház eler nyedt életét. De nagyon jól tudta, hogy a tűz csakhamar elaludna, ha nem volna lehetséges a megtért-, ujonc-keresztényeknek egymás hite által való épülés útjából összegyülekezniük. E végből az 1739. esztendő vége felé Wesley megszervezte az első ilyen célzatu egyesületet, melyhez hamarosan hasonló szövetségek sorakoztak Bristolban és Kingswoodban. Ha lelki gyermekei később mégst elszakadtak az államegyháztól és külön egyházi alkottak, úgy ez egyenesen és gyakorta kijelentett akarata ellenére történt.

Szintén ezen esztendőben, 1739 ben Wesley egy másik fontos lépést is tett előre azáltal, hogy Londonban és Bristolban külön épületeket szerzett a methodistáknak. Bristolban már május hónapban építettek egy egyszerű imaházat, mely sok esztendőn keresztül volt a methodisták gyülekező helye. Londonban Wesley néhány barátja támogatása folytán birtokába jutott egy összeomlott öntödének, melyet céljainak megfelelőleg átalakított. Egy 1500 ülőhelyet magába foglaló nagy terem mellett több kisebb helyiség volt amaz

épületben, melyek mindegyikét különféle jótékony célok szolgálatában használt fel Wesley, amellet, hogy úgy saját maga, mint édesanyja számára egy-egy szobát is tartott fenn lakásul. Bár Wesley Zsuzsanna kezdetben előítéletekkel volt eltelve fiai ujitásai iránt, mégis csakhamar teljes szívvel csatlakozott hozzájuk. Az öntödében lakott, egészen 1742. július 23-án bekövetkezett haláláig. Wesley többi testvérei is egymás után csatlakoztak a methodista mozgalomhoz.

Egy másik berendezkedés, melyet Wesley 1739-ben létesített, s mely minden gáncs ellenére biblikusnak és igen praktikusnak bizonyult a laikus-prédikátori tisztf. Harris Howellel, egy utazó laikus-prédikátorral és Cennick Jánossal, a kingswoodi iskola főnökével, Wesley már előző évben ismerkedett meg. Mégis Maxfield Tamás volt az első, ki, mint laikus-prédikátor Wesley köréből került ki. Wesley távollétében a londoni kör vezetése volt rá bízva, anélkül, hogy prédikálhatott volna. Midőn mégis vett magának bátorságot az ígéretekre Wesley bizonyára elbocsátotta volna ha Wesley Zsuzsanna pártjára nem kelt volna a kegyes laikusnak, kiről megvolt győződve, hogy éppen olyan bizonyosan az Dr elhívottja a prédikátorságra, mint maga Wesley. Ez már most megálla az isteni vezetése alatt és a probléma egy csapásra meg volt oldva, hogy mi módon volna lehetséges az isteni élet tűzét egész Angliában elterjeszteni. Maxfield 20 éven keresztül hűséggel állott Wesley szolgálatjára. Az első laikus-prédikátorok között volt Nelson János egy bristoli kőfaragó is, ki 1740-ben tért meg és sok éven keresztül volt Wesley utitársa.

Nem lehet csodálni, hogy a Wesley testvérek és Whitefield komoly, bűnbánatra indító ígérethirdetése és az üdvösség örömhíre nemcsak a kedélyeket rendítette meg egész alapjában, hanem, hogy még mindenféle izgalmas testi jelenségeket is idézett elő. Emiatt a Wesley testvérek eleinte a legnagyobb zavarba jutottak, mert államegyházbéli gondolkozásukban sokat adtak kifogástalan egyházas magatartásra. A felébredt lelkek félelme és gyötrelme sokszor a testtagok rángatásai, dermedés, a száj habzása és hangos nyögések által jelentkezett. Ha aztán bekövetkezett a tudatos bűnbocsánat állapota, ugy ezen görcsös mozdulatok átváltoztak hálaadássá és magasztalássá. Wesley sohasem követelte ezen testi jelenségeket, mintha a megtérés valódiságának biztosítékai volnának, sőt inkább elnyomta azokat ott, ahol tettetést gyanított; de nem mert tiltakozásával közbelépni, ott, ahol Isten, igéjének kalapácsütéseivel törte nyilván a sziklát. Ezen események után később mindjobban el is maradoztak, különösen, miután a methodizmus ébresztő szava áihatotta az egész országot.

Ezen időpontig Whitefield és a két Wesley témája a megtérés és a kegyelem volt. Amerikában azonban Whitefield, Edwards Jonathán, ama híres kálvinista theologusnak a hatása alá került s ezen kiváló világosság által vonzatra: elfogadta a kegyelmi választásról szóló tanítást. Wesley János szellemes édesanyja irányításának köszönhetette, hogy már Oxfordban küzdötte keresztül magát e kérés-

désen s azon meggyőződésre jutott, hogy az abszolút predestináció nemcsak nem biblikus, hanem nagyon veszedelmes tanítás is. Ennek eredménye már most az lett, hogy a két barát — sajnos heves küzdelembe keveredett egymás ellen, szóban és írásban, míg nem Whitefield és Wesley utja 1741. március 28-án kettévált. Így oszlott meg a methodizmus egy kálvini és egy arminianusi irányzatba. Néhány év múlva kibékült a két vezér s bár mindegyik a saját útján haladt, a legbensőbb barátság fűzte őket össze egészen Whitefieldnek 1770-ben bekövetkezett haláláig.

Wesley János tartotta felette a gyászbeszédet Londonban, Whitefield tabernákulum- (összejöveteli helyiség) jában. A nemeslelkű Huntingdon grófnő, ki királyi nemzetségnek volt a sarja, különös buzgósággal karolta fel Whitefield munkáját s anyagilag, meg az udvarnál levő befolyásával is tehetőségéhez képest támogatta. Az ő fáradozásainak köszönhető, hogy Anglia nemessége megismerkedett a methodizmussal. Whitefield lelkigyermekéi ma ezen név alatt ismeretesek: „Lady Huntingdon Connection“.

A methodizmus nem a tanításnak, hanem az életnek a reformációja. Wesley nem alkotott új dogmákat, hanem néhány régismert, félig elfelejtett tant, hatalmas, erőteljes prédikáció által megéleventett és a középpontba helyezett. Ilyen tanok: az üdvösség általános volta, a bűnbocsánat szükségessége és bizonyosság a lélek bizonyágtétele és az élet megszentelődése.

Azon ujitások, melyeket Wesley a szükség parancsából bevezetett, amilyenek: külön társulatok és imaházak, a szabadban való prédikáció és a laikusok részvétele a prédikációban, mind praktikusnak bizonyultak. A herrnhutiak mysticizmusát és a kálvinisták antinomizmusát, mint veszedelmes dolgokat utasította vissza. A methodisták feladatuknak tekintették azt, hogy egyszerű tan és komoly élet által hívják ugy az egyházas, mint az egyháziatlan Angliát megtérésre, hitre és megszentelődésre.

Advent.

Ez a latin szó magyarul annyit jelent, hogy: *eljövet*. Így nevezik azt az időszakot, melyben az emberek készülnek a karácsonyi ünnepek eljövételére.

De, ahogy ma sokan a karácsony eljövételére várnak, ugy vártak régen sokan az Ur Jézus születésére.

Az ószövetségi próféta a várakozásban szinte türelmetlenül kérde: „Vigyázz! meddig még az éjszaka, meddig még az éj?“ (Ezs. 21 : 11.) Vagy epekedő vággyal kéri az Urat: „Oh, vajha megszakasztanád az egeket és leszálnál!“ (Ezs. 64 : 1.)

De csodálatos, hogy még a pogányok is vártak olyan közvetlen isteni kijelentésre és Istennek az emberekhez való közeledésére, mint aminő az Ur Jézus születése volt. Mintegy 350 évvel Kr. sz. e., egy pogány író párbeszédében ezeket olvashatjuk: „Várnunk kell, várunk kell valakire, legyen az Isten, vagy Istentől ihletet ember, ki megtanít minket vallási kötelességeinkre és leveszi szemeinkről a hályogot“. Plátó, egy ebből a korból való görög bölcsész pedig „Politika“ című

művében ezeket mondja: „Még jön egy valaki, aki minket alaposan oktat“. És mikor az igaznak képét rajzolja: oly hiven festi az Ur Jézust, akár csak Ezsaiás próféta; úgy, hogy a régi egyházi atyák nyomán, Plátó szavait a pogányok profecijának mondhatjuk. Figyeljük csak meg a következő szavakat, nem úgy hangzanak-e, mint amelyek Krisztusban teljesedtek be? „Az igaz, egy őszinte és nemes természetű ember, ki nem arra törekszik hogy jónak lássék, hanem, hogy jó legyen. Először el kell tőle vennünk a felőle való jó véleményt. Azután meg kell őt igazságán kívül, minden vagyonától fosztani és felelősségével ellentétbe kell hozni, úgy hogy, *bár semmi helytelen dolgot nem követett el, a legigazságtalanabb embernek tartassék. De azt mondják, hogy az igaz így alkotva, óstoroztassék, köttessék, vakittassék meg és miután minden gyötrelmet kiállott, szegesztessék egy karóhoz.*“

De mielőtt Krisztus eljött, a pogányságnak is, meg a zsidóságnak is csődött kellett mondani a saját erejében. Be kellett látni, hogy sem tudomány-, sem művészet-, sem erkölcsi törvény nem elég ahhoz, hogy a bűn által megromlott emberi szívet újjáteremtse. Ez a csőd volt az idők teljessége, melyben megjelent az Isten Fia, a Szabadító.

S az Úr Jézus másodszor is meg fog jelenni. Készüljünk erre, várjuk őt tudatosan! Tudatlanul sokan várják Őt ma ép úgy, mint első megjelenése előtt. Az emberek most is próbálkoznak önmagukból segíteni a sok és sokféle bajokon. De tudomány, művészet, haladás, felvilágosodottság, a technika sok vívmánya, társadalmi reform s a többi modern korbéli törekvés: alapjában véve nem volt képes még eddig — sem külön, sem együttvéve — az embereket megjavítani, boldogítani. De ezután sem lesz képes. Az emberben van a baj, azért oly sok körülötte is a baj.

Az Istentől elpártolt ember bűnös szívet pedig csak a szabadító Isten, a Krisztus képes egyedül meggyógyítani. Minél többet kísérleteznek az ember baján emberi erőlködéssel segíteni, annál inkább kimerül, csődöt mond az ember, a saját erejével, tehetségével. S akkor ismét itt lesz az „idők teljessége“. Akkor másodszor, de már nem szegénységben, — nem szolgálatra, hanem dicsőségben — uralkodásra fog megjelenni a Krisztus. Így neveli Isten az emberiséget a jelen körülményekben és azok által a Krisztus dicsőséges eljövetelére. Mert minél többet csalódunk emberek segítségével, annál vágyakozóbbak leszünk az igazi segítségre, az igazi boldogságra. S ezt a királyok királya, az Ur Jézus hozza magával. Várod-e Őt? Kéred-e Őt: „Jövel Uram Jézus!“

Oh, nem látod-e a jelen körülményekben, az emberek küzdésében, életében lappangani annak az igazságnak kétségtelen bizonyítékát, hogy Jézus jön? hogy Neki jönnie kell? Ez ama másodszori nagy ádvent. Készülj-e reá? **R.**

Helyreigazítás. A legutolsó számunkban közölt két képpel tévedés történt. A két kép ugyanazt a házat mutatja különböző oldalról. Az új árvaháznak a fényképét majd csak, később fogjuk közölni.

Imaház-szentelés és aratási-hálaadó ünnep.

Kaposszekcsőn (Baranya m.) vasárnap, november 13-án volt, az új imaterem ünnepélyes felszentelése és megnyitása.

Nemzeti zászló e felirattal: „Jézus győz!“ — jelezte az érkező vendégeknek és a járó-kelő embereknek azt a házat, melyben a methodista egyház új otthonra talált.

Ottani testvéreink már szombaton este gyülekeztek össze Budapestről, Nyiregyházáról és a közelebbi környékből összesereglett vendégeikkel, hogy üdvözöljék őket s imában egyesüljenek velük az Ur színe előtt.

E jelige: „Jézus győz!“ — nem volt csupán a zászló felirata és a helyi prédikátor üdvözlő beszédének alaphangja, hanem a jelenlevők sugárzó arca és csillogó szeme szintén arról tett bizonyosságot, hogy itt olyan emberek gyülekeztek egybe, kiknek életében valóban győzött a Jézus.

A tulajdonképeni felszentelés vasárnap délután órák között kapcsolatos ünnepi istentisztelet keretében történt. Az ünnepi szónok, — szeretve tisztelt superintendensünk: Funk Márton prédikátor ur Budapestről — IV. Móz. 14:21. alapján vázolta, hogy hogyan teljesedett be ez igék igazsága a kaposszekcsői testvéreken is, oly dicső módon. Látszólag legyőzhetetlen akadályok gördültek az Ur ügye elé még az utolsó hetekben is és most — az Urtól lett e dolog és csodálatos a mi szemünk előtt — testvéreink saját imatermüket adhatják át rendeltetésének. Szemléltető módon bizonyította be ünnepi szónokunk azt a tényt, hogy a világ — ott, a hol mindenki a maga részére önfeláldozó, hű munkával és kitartó imátkozással segíti elő Isten országának eljövetelét, okvetlenül betelik az Ur dicsőségével.

Délután teával és süteményekkel megrakott felállalt, terített asztalok köré szeretett vendégségre sereglettek egybe testvéreink, szép számú érdeklődő közönséggel. Kar — és szólóénekek, valamint néhány beszéd és bizonyágtétel váltakozása tette ezt a délutánt is kellemessé és épületessé. Az önkéntes „aratási-hálaáldozatoknak“ az Ur színe előtt való bemutatására nyújtott alkalmat, örömmel használták fel a testvérek és szerfelett gazdag adományok arról tanuskodtak, hogy a fiatal gyülekezet, az elmúlt esztendőben sok áldást nyert Istenétől testi- és szellemi javakban egyaránt. Mindenkit hevített az a kívánság, hogy bemutassa háláját a minden javak adójának.

Este — e gazdagon megáldott napot evangélicizációs istentisztelet zárta be, melynek gyümölcse

— reménységünk szerint — az örökkévalóságra érik.

A kaposszekcsői reményteljes munka, immáron — saját otthonában fejlődhet, melyhez egy hű testvérnő szívesességéből jutott. Jézus győz!!!

Reidt Károly.

Mit becsülök a methodista egyházban?

Sok mindenről szólhatnék e kérdésre adandó feleletben. Most azonban különösen csak egy tényre akarom a figyelmet felhívni.

A methodista egyház nemcsak jónéven veszi, hanem megköveteli, el is várja munkásaitól, hogy az örökkévalóság számára dolgozzanak. Ez más szóval azt jelenti, hogy a methodista egyház rossz néven veszi, ha valaki csak a saját földi egyháza számára gyűjt tagokat. Olyanok, kik legalább emberi mérték szerint nem tagjai a Krisztus testének, vagy az Ő anyaszentegyházának, ne legyenek a methodista egyház tagjai! Ezt kívánja a methodista egyház rendtartása. Ezzel magát nem azonosítja a Krisztus egyházával; nem azt mondja, hogy ő az egyedül üdvözítő egyház, hanem inkább azt, hogy Keresztelő János módjára, csak a völegény barátja, kinek az a hivatása, hogy a mennyasszonyt elővezesse, hozzá vigye a völegényhez; a lelkeket a Krisztushoz, nem önmagához. A methodista egyház utęgyengető akar lenni munkájával a Krisztusnak, hogy eljuthasson győzelemre minél több lélek felett. Alázattal vallja Keresztelő Jánossal: „Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom“.

A methodista egyház állványnak tudja magát, mely mögött az Isten országának szentegyháza épül. S ha az épület befejeződött, akkor félreteszik az állványt. A methodista egyház örömmel vonul félre, mihelyt Isten országa itt a földön teljesen felépült. Mert akkor a methodista egyház bevégezte feladatát. Ilyenformán a methodista egyháznak az a célja, hogy feleslegessé tegye önmagát. S a methodista egyház tudatosan ezen célt munkálja és ennek munkálását várja munkásaitól. Ezt becsülöm mindenekelőtt a methodista egyházban.

Ha ezt meggondoljuk, nem fogunk úgy vélekedni, mint az egyik kedves iskolatársam, ki multkoriban jóakaratulag ezt kérdezte tőlem: „Mondd csak kérlek, hogyan gyűjthetsz te a meth. egyháznak tagokat, ha nem léptél ki az evang. egyházból?”

Én nem a meth. egyháznak gyűjtök tagokat, hanem a Krisztus országának s ez az evang. egyháznak sem válik kárára.

Martin F., egy tudós francia apát különben ezen figyelemreméltó szavakat mondta a methodizmusról: „A methodizmusnak a protestáns világban való fellépése nem volt egyáltalán valami kisebb jelentőségű esemény, mint ahogy néhány felületes megfigyelő vélekedett róla, legkevésbé volt pedig olyan esemény, amely felett gúnyos mosollyal szabad lett volna napirendre térni. Ez a felbuzdulás megragadta az egész protestáns világot egyik végétől a másikig. Hogy erről meggyőződjünk elégséges a jelenkor eseményeit figyelemmel kísérni, vagy tanulmá-

nyozni. Ez a fellendülés gyors és csodálatos fejlődésben áthatotta, meghódította s felvillanyozta az egész protestántizmust Németországban, Svájcban, Franciaországban, Angliában és az északamerikai Egyesült-Államokban. Az a körülmény, hogy a methodizmus eltökelt valami bizonyos formátó, lehetővé tette, hogy áthatott minden egyházi berendezésen. Az említett fellendülés hatása korunk politikai-, társadalmi- és vallási terein: szinte leirhatatlan. A methodizmust még eddig nem tanulmányoztuk eléggé behatóan s e miatt róvást érdemlünk. Nemcsak a tudósokat, hanem a tömegeket is befolyásolta s szellemét mindnyájával közölte. A mai kor vallásos élete a methodizmusban összpontosul. Árvaházak, a könyörülő szeretet munkái, nevelőintézmények, az igazság terjesztése-, evangelizáció-, a prédikáció és a keresztyénség gyakorlati érvényesülése a methodizmus által új lendületet nyert s ma minden a methodizmus által nyer életet. Ez a jövő vallása, mellyel fel kell venni a versenyt a róm. kath. egyháznak.“

A kath. apát szavaihoz nincs sok hozzátenni valónk. Ilyen methodizmusáa — az ő ítélete szerint minden egyháznak, mely élni akar — tehát még a rómainak is szüksége van. S ha ehhez még hozzávesszük a híres berlini egyháztörténész, Harnack Adolf egyetemi tanár nézetét, hogy a methodista egyház „a reformáció kora óta az összes egyházak közt üdvvtapasztalataiban a leggazdagabb, cselekedeteiben a legtevékenyebb és eredményeiben a leggyümölcsözőbb“ — úgy bárki megmondhatja, hogy mit becsül a meth. egyházban.

R.

A legszebb karácsonyi ajándék

A legszebb karácsonyi ajándék, amivel a szülők a gyermekeket, vagy a gyermekek szüleit, vagy valamely jóbarátukat örvendeztetik meg, mindenkor egy szép könyv volt. Azt hisszük, hogy kedves olvasóinknak szíveséget teszünk, mikor az alábbi könyvjegyzéket közrebocsájítjuk. A felsorolt könyvek érdekesek és nemes tartalmuk és távol állanak azoktól az erkölcsrontó könyvektől, melyektől ma sajnos hemzseg a könyvpiac. A könyveknek az ára pedig igazán olcsó. Kérjük a kedves testvéreket, akik karácsonyra valakit valami jó könyvvel akarnak meglepni, szíveskedjenek azt nálunk beszerezni. Vidékre is készséggel küldünk rendelésre.

Címünk:

Keresztyén Könyvesház, Felsőerdősor-u. 5.

A könyv címe	A szerző	A könyv ára, K
Szász Ágnes naplója	Pilder Mária	40.—
Népszerű teológia	Udvarnoki A.	15.—
Mi a lélek?	Csopjók Attila	20.—
A szeretet országa	"	15.—
A gyújtogató fia	"	30.—
Harmincsepp	1-5 füzet. Egy füzet	2.—
Az angyalok	Dohányos J.	2.—
Kinek van igaza?	"	1.—
Meg van írva	"	1.—
Füstölő kémény	"	1.—
A bereai keresztyének	Csia Lajos	2.—
Ne tévelyegjétek	"	2.—

meg a forradalom által megerősödött katolicizmus ellen. Pechmann báró Münchenből, záróbeszédében hangsúlyozta, hogy van egy minden véleménykülönbségen felül álló összekötő-kapocs. És ez nem más, mint a Jézusban való egység. Az országos egyházak szövetsége biztosítva van és csak időkérdés, hogy mikor veszik fel e szövetségbe az evangéliumi alapon álló többi vallástársulatokat. (Értsd: methodisták, stb.) Azt is teljes joggal hangsúlyozták, hogy minden egyháznak nem a szervezete, bármily erős is legyen ez, hanem az egyesek hitélete, bűnbánata, szeretetereje képezi a leghatalmasabb mozgató és fenntartó erőforrását.

Csopjak Gábor tudatja mindazokkal, kiket érdekel, hogy más lakásba költözött és hogy ezentul minden levelet vagy értesítést e címre kér: Budapest, VII., Dob-utca 70. szám; „Alkoholmentes Étterem“.

Imádság.

Nagy Istenem fordulj felém,
Ha zugva rám tör a veszély,
Ha elmerülni készülök
Ne hagy el Alkotóm, segély.

A földön itten senkim sincs
Kiben bizhatna a szívem;
Az egyedüli menedék
Te vagy én édes Istenem.

Kerestem másutt botorul
... Szenvedek érte kinosan...
Elmullott tőlem az öröm,
Beteg vagyok... boldogtalan

De nemde édes Istenem
Elmulik majd ez éjszaka,
A lélek vergődésének
E szívemészítő vihara?

Eljő Kegyelmed hajnala
Érzem csodásan felragyog
És akkor én... Ki most sírok
Örvendező boldog vagyok.

A methodisták V. egyetemes gyűlése
szept. 6—16. összehívott Londonban, melyre a világ minden részéről összesereglettek a methodista egyházak képviselői. Ilyen nagy, egyetemes gyűlést a nemzeti egyházakra szétszakadt többi prot. egyház még eddig nem ismer. Csak a kath. egyháznak a világot átölelő szervezete teremtett hasonló üléseket. Az egyetemes gyűlést a methodisták londoni központi épületében tartották, mely London városának legelőkelőbb helyén, a legelső állami

középületek közt épült. Különböző állami hatóságok és hatósági közegek, valamint egyházi vezérférfiak üdvözölték ez alkalomból a methodistákat. Köztük Lord George és a kanterbury-i érsek. Canon püspök indítványára az egyetemes gyűlés táviratban üdvözölte a Stuttgartban üléselő német evang. nagygyűlést. *Dr. Elliot*, a „Methodist Review“ szerkesztője, az evangéliomnak a modern gondolatokhoz való viszonyát megvilágítva, utalt arra, hogy a dogmák az igazságnak csak edényei, de nem maga az igazság; csak burok, de nem a mag. A tojás héjja fontos, hogy védje a benne levő életet. Ha idő előtt eltörik, elpusztul a benne levő élet. De a maga idejében szét kell válnia, hogy utat nyisson az életnek. Ekkor nincs ok az eltört héj miatt szomorkodni, hanem örülhetünk az új életnek.

Vasárnapi iskolai lecke.

Márk 5, 25—34.

(A tanító elolvastatja a leckét. Minden gyermek olvasson 1—1 verset. A tanító elmondja az egész történetet röviden saját szavaival).

Kérdések:

K: Milyen volt ez az asszony?

F: Beteg.

K: Mióta volt beteg?

F: Tizenkét év óta

K: Keresett ez az asszony gyógyulást?

F: Igen keresett

K: Hol és kivel kereste a gyógyulást?

F: A különböző orvosoknál.

K: Mit költött el?

F: Az egész vagyonát.

K: Tudtak az orvosok rajta segíteni?

F: Nem.

K: Helyes volt az tőle, hogy elment az orvosokhoz?

F: Igen ez helyes volt.

Ugy van. Ha megbetegszünk, akkor el kell mennünk az orvosokhoz, akik azért tanultak sokat az iskolában, hogy tudjanak a szegény betegeknek segíteni, hogy tudják a fájdalmaikat enyhíteni. De azért nem kell azt hinni, hogy az orvosok tudnak minden bajon segíteni, hogy minden betegséget meg tudnak gyógyítani. Vannak olyan betegségek, amit semmiféle embertől kitálatl gyógyszerelem sem lehet meggyógyítani s ha még úgy erőltetjük is a gyógyszereket s ha elköltjük minden vagyonunkat is, mégis betegek maradunk. Ennek az asszonynak is ilyen ember által gyógyíthatatlan betegsége volt. Járt ez a szegény asszony sok orvoshoz és bizonyosan sok híres orvoshoz és elköltötte az egész vagyonát, úgy, hogy végre egész szegény lett, de hiába volt az

orvos, hiába a sok gyógyszer, ő azért csak beteg maradt.

(Olvassuk el a 27-ik verset.)

K: Kiről hallott?

F: Jézus felől.

K: Mit halhatott felőle?

F: Hogy meg tudja gyógyítani a betegeket.

K: Tudott Jézus gyógyítani?

F: Igen tudott.

K: Kiket gyógyított meg?

F: A siketeket, a vakokat, a bénákat.

K: Mivel gyógyított?

F: A szavával.

K: Milyen gyógyítások voltak ezek?

F: Ezek csodagyógyítások voltak.

Ez az asszony, aki már annyi orvosnál járt és aki oly sok gyógyszert hiába próbált, hallott az Ur Jézusról. Azt hallotta róla, hogy csodaorvos, amilyen még nem volt, amilyen nem akadt még a próféták között sem; azt hallotta, hogyha ő megérinti a betegeket, úgy azok rögtön meggyógyulnak csodálatosképpen. S ekkor elhatározta magát, hogy elmegy oda hozzá megkéri, hogy segítsen rajta. Az asszony beteg volt, gyenge volt és aztán messze is lakott attól a helytől, melyben az Ur Jézus tartózkodott, de mégis utra kelt, nem törődött a sok nehézséggel, olyan nagy volt benne a vágy, hogy ő megint, mint valamikor régen, egészséges lehessen, hogy megint dolgozhassék a családjá számára. Amikor aztán odaért, ahol az Ur Jézus tartózkodott, amikor meglátta az Urat, érezte, bizonyossá lett afelől, hogy az megtudja őt gyógyítani, csak hozzá kellene jutnia, csak el kellene őt érni. De itt egy új akadályra talált. Nagy sokaság, nagy embertömeg vette az Urat körül. És a szegény asszonymak, aki beteg, gyenge volt, keresztül kellett törnie az embertömegen. Ez annyira igénybe vette erejét, hogy már szólni sem tudott, hanem erejének utolsó megfeszítésével megfogta, megérintette az ur köntösének szegélyét. És akkor, kedves gyermekek, valami csodálatos dolog történt vele. Az asszony érezte, hogy beteg testében valami változás esett, csodálatos jó érzése támadt, egyszerre egy pillanat alatt. Az asszony meggyógyult.

K: Ha betegek leszünk, jó-e, ha elmegyünk az orvoshoz?

F: Igen.

Bizony helyes. De úgy nagyon helytelen volna, ha csak az orvoshoz mennénk. Még valahova, még valakihez tanácsos elmenni. És ez gyermekek, nem a kuruzsló asszonyok vagy kuruzsló férfiak, hanem az Ur Jézus. Az orvosok csak véges észüek és nem mindenhatók. Az orvos

gyógyszerének is csak akkor van haszna, ha azt az Ur Jézus megáldja. Ha az nem adja rá az áldását akkor a legjobb orvosának sincs haszna. Azért kedves gyermekek ne csak akkor jöjjünk az Ur Jézushoz, ha valami lelki bántalmunk van, hanem jöjjünk hozzá testi bajainkkal is, pl. akkor is, ha fáj a fejünk, vagy a karunk, vagy a lábunk. Az Ur Jézus még nem felejtette el gyógyítási tudományát és segít ma is azokon, akik az ő segédelmét kérik. De hogyan juthatunk el hozzá, a csoda orvoshoz? Az imádság szárnyán, úgy hogy térdre borulunk és hozzá esdeklünk mondván:

„Oh Uram beteg vagyok, de te mindenható vagy, jövel segítség, gyógyítsál meg engem!” És az Ur Jézus, aki sohse utasította el a szenvedő beteget, benneteket sem fog elutasítani, hanem meg fog gyógyítani.

Hegyháti.

Isten tiszteleteink rendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten.

kedden d. u. 6 $\frac{1}{2}$ órakor bibliaóra } német
vasárnap d. e. 10 órakor és délután 5 } nyelven
órákor isten tisztelet

Ugyanott az első emeleten

csütörtökön d. u. 7 órakor bibliaóra } magyar
vasárnap d. e. 10 órakor istentisztelet } nyelven

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt

szerdán este 7 órakor } magyar
vasárnap d. u. 3 órakor } nyelven

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden
pénteken este 7 órakor és vasárnap délután
 $\frac{1}{4}$ órakor. Német nyelven minden szerdán este
 $\frac{1}{2}$ órakor.

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt
szerdán este 7 órakor, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 órakor magyar nyelvű összejövetel

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.
11 és este 8 órakor, szerdán este 8 órakor
magyar nyelven.

Sásdon vasárnap délután 3 és este 7 órakor
magyar nyelven isteni tiszteletet tartunk.
Mindenkit szívesen látunk.

A szerkesztésért felelős:

Reichert Gyula Dombóvár, Bezerédi-utca 27. szám.
Kiadó: „Keresztjén Könyvesház” k. f. Szövetkezet.

„BOCSKAY”-NYOMDA. Budapest, VII., Jósika-utca 7.
Telefon: József 81—10.

BÉKEHARANG

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN, 15-ÉN.
AMERIKÁBA ÉVI ELŐFIZETÉSI-DIJ PORTÓVAL
2 DOLLAR
TIZ PÉLDÁNYT PORTÓMENTESEN KÜLDÜNK

A PÜSPÖKI METHODISTA
EGYHÁZ KÖZLÖNYE

ELŐFIZETÉSI DIJ:
EGÉSZ ÉVRE 55.— K
FÉLÉVRE 30.— K
EGYES SZÁM ÁRA 3 KORONA

„Nem vala nékik helyök“.

Luk. 2; 7

Mária és József hosszú, fáradságos ut után végre megérkeztek a gliioai Nazareth-ből a kis Betlehembe, szülővároskájokban. De mintha nem is hazaérkeztek volna. Nem találtak ismerős arcokkal, nem voltak ott barátok, kik meleg kézszorítással üdvözölték volna őket, nem voltak rokonaik, kikhez szállhattak volna. Vagy, ha voltak, nem törődtek velök, nem akartak róluk tudni.

A házaspár végig rótt a kis város utcáit, hogy szállást keressen, de nem volt senki, ki befogadta őket. Mária, a lebetegedés előtt álló nő, már alig bírt tovább vánszorogni, annyira fáradt volt, sőt már tán beteg is. Az összes vendégfogadók telve voltak. Csak egy utolsó kis kocsma istállójában szállhattak meg végre, hosszú, fáradságos keresés után.

Itt született a Megváltó. „És bepolyáza őt és helyezteté őt a jászolba, mivelhogy nem vala nekik helyök a vendégfogadó háznál“.

„Nem vala nekik helyök“, óh, milyen szomorú panasz! Nincs számára még ma sem hely, óh, mily szomorú valóság!

Hányan vannak, kiknek szívében nem tud megszületni a Megváltó, mert nincs számára helyök. Nem tudják elhelyezni, nem akarják befogadni. Őt az emberek sem gondolataikba, sem szavaikban, sem tervükbe, sém cselekedeteikbe, sem családjukba, sem társadalmukba, sem munkájukba, sem pihenésükbe és szórakozásaikba, egyszóval nem, az életükbe. A gadarénusok módjára cselekesznek sokan, akik így szóltak: „Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék felettünk“. Te akarod-e? Vagy Te sem akarod kedves Olvasóm? Azt mondod tán: de mit szólnának hozzá az emberek?! Oh, az emberek Heródes módjára, sok lélekből ölték már ki a szíveikben megszületni óhajtott Megváltót. Az a vörös sárkány, mely a szülni készülő nő gyermekét felfalni készül (ld. 12: 1—4.) minden hangzatos kereszténység és keresztyén, hang egy ellenére is, ott ül a mai korban sok ember szíve kapujában. Oh vigyázz! Fogadd be a Megváltót, adj számára helyet életedben, hogy rólad is — ne kelljen majd életed végén, a mindenkire nézve legfontosabb — döntő lépésre vonatkozólag panaszkodni, mint, ahogy az apostol a zsidókra vonatkozólag teszi: „Az övéi közé jöve és az övéi nem fogadák be őt“.

R.

A karácsonyfa története.

„Honnan jönnek a karácsonyfák? — kérde a gyermek nagyanyjától?

Az így felele: „Majd elmondom azt neked szíved egyetlen gyermeke“. Majdnem kétezer évvel ezelőtt, mikor a megváltónak születni kellett, monda az Ur az Ő angyalainak: „Menjete le a földre, Betlehem közelében feküsznek“ az én jámbor pásztoraim, a nyájuk mellett. Hirdessétek nekik gyönyörű énekekkel, hogy ma született a Megváltó.

Ekkor az angyalok tapsolva örvendtek, mert hisz az angyalok sohasem boldogabbak, mint mikor nekünk embereknek örömet hirdethetnek. És hogy ilyen boldogok lehettek, — erre a nagy ünnepre a legszebb ékszerrel akarták magukat ékesíteni. Ezért át repültek az ég magaslatát és a gyönyörű szép paradicsomba jutottak, hogy innen elvigyék a legszebb ékszert, mely szebb minden gyöngy- és drágakőnél, a paradicsom ott feküdt elhagyatva, mióta Ádám és Éva bűneik miatt ki üzettek onnan. Az ezüst sugarak már nem ragyogtak, a virágok szomorúan elhervadtak és a madarak dal nélkül üldögéltek az élet fájának lombjai között.

De amikor az angyali kar repülve megérkezett, mozgásnak indult minden a szent áramlat hullámain, a csodavirágok újból fölfelé emelték szármaikat s a madarak mind elkezdtek énekelni, mert idő elérkezett arra, hogy a szegény emberek a töviseknek teli földről a szép paradicsomba visszamehettek.“

„De a paradicsom előtt ott állt az angyal a lángoló karddal, beengedte az a többi angyalt? — kérde a gyermek.

„Oh az angyal tokjába tette tüzes kardját!“ — felelt a nagymama. „És örömmel üdvözölte az angyali kart e szavakkal:“ „Menjete be menjete be: minden legyen a tiétek.“ Ekkor a legszebb ékszert keresték, mely erre a nagy ünnepre méltó volna és a jámbor pásztorokat megörvendtetné. Nem találtak szebbet a fenyőfánál, mely szépen, kecsesen állt mint egy menyasszony és levelei nem hervadtak el sem télen sem ősszel.

Oly szépen és frissen állt ott, mint a hű mennyei Atyánk szeretete, mely soha el nem fogy. Aztán kihozták a paradicsom birodalmából egy szép karácsonyfát és ágaira aranygyertyát tűztek. Majd örvendezve repültek fel a mennyekbe, hogy az esthajnal csillagnál gyujthassák meg arany gyertyácskáikat. Az összes csillagokról ünnepélyes harangszóval kísérték az angyalokat, kik égő karácsonyfával a

kezükben szálltak le Betlehem mezejére. A pásztorok az éjszakán nyájuk-mellett voltak. Egyszerre vakító világosság vette őket körül, mire ők megijedtek; de felhangzott az egyik angyal szava: „Ne féljete, mert ime nagy örömmel hirdetek nektek, mely az egész földnek öröme lesz!” Kedves gyermekem tudod-e, hogy hangzott tovább az angyali szózat? „Igen, felelte a gyermek:” „Ma született nektek a Megváltó, ki az Ur Krisztus, Dávid városában.”

A nagymama tovább folytatja: „De az angyalok kezükben égő karácsonyfákkal rázendítettek dicsőenükre: „Dicsőség a magasságban Istennek; e földön béke és az embereknek jóakarata!” — Erre a pásztorok örömmel követték az angyal szavait, elmentek Betlehembe és egy alacsony istálló jászolában barmok közt találták meg a kisdédet, polyába takarva, mellette Máriát és nevelő atyját, Józsefet. A pásztorok letérdeltek a jászol előtt imádván a kisdédet, ki az elveszett paradicsomba fogja őket vissza vezetni. Az istálló felett lebegtek az angyalok, kiknek karácsonyfái úgy világítottak a sötét éjszakában, mintha az égbolt megnyílt volna.

Mikor a pásztorok vissza akartak térni feleségük és gyermekeik körébe, hogy ezeknek is megvigyék az örömhírt, amit ők hallottak, föltekintettek az angyalokra és úgy álltak, mint kiknek még egy kérdés van az ajkukon. „Mit kívántok?” kérdék barátságos arccal az angyalok.

Ekkor az egyik pásztor így szóla: „Nekem van otthon két kedves gyermekem,” egy tiu meg egy leány; a fiut Károlynak-, a leányt Erzsébetnek hívják, ezeknek el akarom mondani, hogy a Megváltó megszületett. Kedves angyalok, nektek gyönyörű szép karácsonyfáitok vannak arany gyertyákkal; bizonyára a paradicsomból valók. Adjatok nekem egyet a kis Károlyom, meg Erzsikém számára. Ekkor az egyik angyal nevetve lerepült és átnyújtotta karácsonyfáját a pásztoroknak.

De kérőleg nyujtották ki kezüket a többi pásztorok is s az egyik megszólalt: „Nekem három gyermekem van”. A másik mondá: „Nekem négy van” és így mind kértek egy-egy karácsonyfát a gyermekeik számára. „Azonban szelidek, jámborak és szófogadók-e ők is”, kérdék az angyalok. „Igen de nem mindig — felelék a pásztorok, — de ha látni fogják a szép mennyei fát, akkor bizonyára jámborok és szelidek maradnak.” Az angyalok mondák: „Itt van, vegyen mindenitek egy karácsonyfát és vigyék haza gyermekeiteknek, adjátok hírül nekik, hogy a Megváltó megszületett, hogy a mennyei paradicsomba vezesse őket. De nekik szelideknek és jámboroknak kell lenni-ök, mert különben elalszanak a gyertyák és a paradicsom örökre zárva marad előttük.”

A pásztorok nagy örömmel köszönték meg az angyaloknak a karácsonyfát és gyors léptekkel siettek a sötét éjszakán át házikójuk felé. A gyermekek már mind aludtak, de a karácsonyfáról lesugárzó nagy fény, mely betöltötte a kis szobát, felköltötte őket. Nagy örömmel kiugrottak ágyacskáikból, s csodálkozva hallgatták a megtörtént

dolgokat. Aztán elkezdtek énekelni az angyalok énekét: „Dicsőség a magasságban Istennek, a földön béke és az embereknek jóakarata.”

„Azóta minden esztendőben meggyújtják a gyermekeknek a karácsonyfát” — mondá a nagymama és unokájának fénylő arcába tekintet. Te is kapsz majd kedves gyermekem karácsonyfát és ha jó és szelid leszel, a paradicsomba is be fogsz jutni.

Németből: A.

Ez pedig néktek a jele...

A betlehemi pásztorokhoz az angyalok így szólottak: „Ez pedig néktek a jele, találtok egy kis gyermeket bepölyyálva feküdni egy jászolban”.

A hatalmas Isten csodálatosképen jelenik meg a világ történetében. Ugyanaz, aki előtt egy Mózes leoldotta a saruját, midőn a csipkebokor égni kezdett, ugyanaz az Isten, akit látni az emberi szemnek nem engedtetett meg és az az Isten, akinek színe elé a főpap is csak egy esztendőben egyszer járulhatott, az aki hol tűzben, hol ködben, hol mennydörgés és villámok közepette, hol forgószélben jelent meg és akinek megjelenését a pátriárkák és szentek rettegéssel várták, ime az megjelenik, igénytelenül, polyába takarva, barmok között, a jászolban.

Minő fölfoghatatlan csoda! . . . Egy gyermek, egy jászol, egy pólya . . .

Csodálatos és mégis oly emberi, felfoghatatlan és mégis oly természetes és egyszerű . . . Mindenki megértheti, mindenki elfogadhatja, mindenki felfoghatja . . .

És mégis . . . mintha épen ezt nem értené a világ. A hatalmas Isten elvetette minden méltóságát és hozzánk hasonlónak lett, hogy bebizonyítsa, miszerint a mi emberi természetünk Előtte oly fontosságos és mi emberek oly értékkel bírunk előtte, a Teremtő előtt, hogy elhatározza magát hogy hozzánk hasonlónak lesz . . . A Messiást nem így várták. És a világ ma is nem így gondolkodik Isten feől.

Mintha még mindig a sötétséggel lenne megverve és a Mózes lepel az arca előtt lenne, — nem mer ő zintén és igazán, szeretettel és egyszerűséggel Isten arcába tekinteni.

Hiszi az Istent, féli és retteget, de arról, hogy ez az Isten a maga csodálatos kegyelmével gyermekként megjelent és hogy ez a Gyermekek kezecskéit szeretettől áradozva feléje nyujtja, erről nem vesz tudomást. A karácsonyt is, mint minden egyebet csupán megszokásból tartja, mert így tartották ezt az ősei, így tartották a falujabelijeit, mert ezt így szokás tartani.

Mennyi a külsőség és mily kevés a valódi, benső, igazi, életethozó karácsony! . . . De vannak, akik egy lépéssel tovább mennek. Vallják és hiszik, hogy az Istennek kegyelme tényleg közöttünk megjelent és emberré lett. Hiszik és ez a hit, bizonyos édességgel tölti el őket, a betlehemi fény megvilágítja reménytelenségüket és bizalomra tanítja őket a jövőre nézve.

De még ez sem minden . . . Az Ur Jézus születése, nem pusztán örömet és reményt hozott

a földre, hanem életet és ismét életet, hogy éljünk és uralkodjunk általa.

Azért jelent meg gyermeki formában, feküdt pólýában egy egyszerű jászolban, hogy megszentelje az életet, megszentelje a gyermeki állapotot, megszentelje az egyszerűséget és bemutassa saját magát, hogy mindezen egyszerűségek ellenére is hatalmas és fönnsíges volt, akihez eljöttek tiszteletet tenni a napkeleti bölcsek.

„Ez pedig néktek a jele“, ez nekünk is a jel, ez az egész világ jele.

Ez a jel felemelhet, megszentelhet és igazán boldoggá tehet.

Nem csoda, ha boldogtalan a világ, nem csoda, ha háborgás, zavar, nyugtalanág és bizonytalanág van minden felé... Ha a „jelt“ nem vesszük figyelembe: ez nem lehet másként.

Betlehem elűzheti ezeket a sötét felhőket és életet fakaszthat ott is, ahol már minden elveszett. Egykor is a legkritikusabb időben jelent meg a napfény, amikor könny és panasz volt mindenfelé. Panaszos és könnyes ma is a világ. Általános nyomoruság és szenvedés ütötte föl tanyáját.

Ne essünk kétségbe! Az ő születését akkor is hasonló események előzték meg. Betlehemet vár ma is a világ. Az általános és siralmas állapot új Betlehemet készít elő.

Midőn a legnagyobb volt a bizonytalanág, a szolgaság és fejtelenség, akkor hirtelen csillag támadott az égen, fény világította meg a sivár mezőket és ének csendült fel, mely örömet hirdetett.

Lehet még és lesz még karácsony, a csillag nekünk is mutatni fogja, az utat...

Ez lesz nekünk is a jel. Találunk egy kis gyermeket, pólýába bekötözve, de aki hatalmassá és nagygyá lesz az életünkben, mihelyt fel tudjuk fogni és el tudjuk fogadni, hogy az Isten kegyelme nem a mi tetszésünkhöz van kötve és hogy az Ő törvényei és végzései, nem a mi értelmünkhöz igazodnak. A megváltást akkor sem tudta felfogni a világ. Az Ő utjai ma is kiszámíthatatlanok. Betlehem ma is pólýából és jászolból indul.

Hála a Mindenható Istennek Betlehemért, a pólýáért és a nagy szegénységért. Legyen hála a mi szegénységünkért is...

Ez léssen néktek a jele, ez a pólýa és ez a jászol. Ez a jászol azóta a dicsőség szimboluma lett és csak átmenet volt a megdicsőülésbe. A pólýa és a jászol nem sok idő múlva kicsiny lett az Isten-Ember befogadására. Irva van: „Jézus pedig gyarapodék bölcsességben, testének állapotjában és az Isten és emberek előtt való kedvességben“. Lehet, hogy a mi utunk is hasonló körülmények közt vezet, lehet, hogy a mi karácsonyunk is hasonló szegénységben telik el és lehet, hogy ideig-óráig álmélkodva csodálkozunk, mint Mária, aki nem értette a csodát...

De azután Ő is megértette. Később előttünk is világos lesz, ha a születés fájdalommal és szegénységgel jár is. Ez lesz néktek a jele. Ez... akár milyen keserűen hangzik is. Ismét cseng a szó, ez... Vajha megérthetnők, hogy eltűnne minden panasz és zúgolódás, elnémulna minden ajak és a reménytelenek várnák a nagy Igéretet.

Karácsony egészen biztosan jön. Még azok részére is, akik ezt késleltetni, hátráltatni akarják. És sokkal hamarabb fog jönni, mintsem azt eszünkbe vehetnénk. Óh! bár mindnyájan betlehemi pásztorok lennénk, hogy a nagy Eljövotelt ne csak várni, de megfelelőleg köszönteni is tudnók. Ez lesz néktek a jele, hű ábránd minden egyéb. Isten így végezte el, ember nem változtathat azon, de ha tudna is, ne változtasson! Karácsony fényét és glóriáját Isten a maga részére tartotta fenn.

Elég, ha bizalommal és hittel elfogadni tudjuk, hogy a pólýa és a jászol a mi ujjászületésünket is eredményezheti és eredményezni fogja, ha a messiási hit bennünk is valósággá lesz. Ez lesz néktek a jele, Isten szólott így, aki még soha nem hazudott. A mi sorsunkat is Ő kovácsolja és ujjászületésünket Ő készíti elő. Bizzatok Istenre, a karácsony Istenére, az eljövendő új karácsony! Igénytelenségen, gyermekállapoton kezdte és egy világ meghódításában végezte. De, hogy végezhesse nálunk is, hasonló engedelmességet kell, hogy tanusítsunk irányában és megnyugvással kell fogadnunk minden rendelkezését. Ő tudja, ember nem tudhatja. De a próféták is tudják és másként nem is lehet. Az Igéret elhangzott. Az idő pereg. Az események fejlődnek, a fájdalom elviselhetetlenebbé lesz, de... éppen mert a fájdalom jelentkezik, bizonyítja, hogy a szülés ideje nincs messze már. Kétszeresen fontos, hogy ezekben a nehéz napokban el ne tékozzoljuk azt a sok tömjént és mirhát, ami szükséges lesz akkor, ha Ő megszületik.

Cs. Cs.

Mari. *Karácsony*

Elindult a vonat B. állomásról. A beszállt utasok egymásután helyezkednek el a jólfűtött „nem dohányzó“ kocsiban. Jól esik nekik a kellemes meleg, mert odakint hóviharban kissé átfáztak, amíg várták a megkésve érkezett vonatot.

Az egyik padon jól öltözködött ur nyujtókodott végig. Aluszik. Vagy csak úgy tesz, mintha aludnék. Sebj! Nem zavarják. Bizonyára már jó messziről utazik. Hadd pihenjen! Hiszen van elég hely a kocsiban. Mellette, két egymással szemben levő padon, három utas foglal helyet. Egy férfi, meg két nő. Beszédbe elegyednek egymással. Ugy látszik, egy falubeliek. Együtt lehettek B. városban s most együtt utaznak haza falujukba.

— Csak tudnék tudni azon a gyermeken, — mondja az egyik asszony a másiknak. — Elfogadtam a nyáron, de most már nincs dolgom számára.

— Azt a gyereket mondja, kit a jegyzőtől vett át? — kérdi a másik.

— Azt hát. Persze a jegyzőéknél is elég szűken van a kenyér ebben a drága világban, azért hát szívesen átadták nekünk. De hát nem vagyok én olyan nagysága, hogy eselédet tarthatnék. Elvégzem én az én munkámat magam is. Csak

tudnék hát valakit, akinek köllene az ilyen gyerek, szívesen odaadnám.

Erre aztán már felegyenesedett a hosszat nyújtózkodott uriember is.

— Fiu vagy leány az a gyermek? — kérdezte a nőtől.

Az szinte visszahökölve a meglepetéstől, kissé ijedten válaszolt a váratlan kérdésre:

— Leány.

— Hány éves?

— Tizenhárom.

— Lelencgyermek, vagy árva?

— Mindakettő. Lelenc is, meg árva is.

— Hát melyik menhelytől kapták?

— Én bizony nem tudom; mi a jegyzőtől kaptuk.

— Mi a gyermek neve?

— Mari.

— De a másik, a vezeték neve?

— Azt én nem tudom.

— Hát nincs könyve vagy születési bizonyítványa a gyermeknek?

— Az a jegyzőnél lesz.

— Hát ki a lelencgyerekek felügyelője vagy gondnoka maguknál?

— Tetszik tudni, — magyarázta a két asszony mellett ülő férfinak — nincs nálunk több lelencgyermek. Azt az egyet is a jegyzőnk hozta, valószínűleg Zomborból, mikor még minket is megszállva tartottak a szerbek.

— Hát hova valók maguk? — kérde az uriember a „Mari“ gazdaasszonyától.

— A.-iak.

— Aztán kinél kell a gyermek iránt érdeklődni, mert én majd szerzek neki helyet.

— Hát a legjobb, ha a jegyző urnál tetszik.

— Magukat hogy hívják?

— Kocsis Mihály csendőr az uram.

Ezzel véget ért a beszélgetésük, mert a vonat már A. állomásra érkezett, ahol az említett két asszony, meg a férfi kiszállott.

Terített asztalnál, barátságos, meleg szobában ül együtt Drágfi Gáspár jómódu kereskedő családjával, vacsoráját fogyasztva. A családapa, ki csak az imént érkezett haza D. városba, utiélményeiből éppen azt kezdte elbeszélni, ami leginkább foglalkoztatta szívében.

— Hogy hívják azt a szegény kis árvát, apukám? — kérdezte a kereskedőt a két éves kis Pistikája, ki feszült figyelemmel hallgatta végig apja elbeszélését.

— Csak annyit tudok, hogy Mari a neve.

— Anyukám, — vágott közbe kérő hangon a kedves Erzsike, Pista öt éves hugocskája, — nem volna szabad a Marinak jönni el mihozzánk? Hisz mi ugyanis már régóta kérjük az Ur Jézust, hogy küldjön hozzánk egy árvagyermeket. Nem lehetne talán éppen a Mari az, kit nekünk szánt az Ur Jézus?

— De igen, én is úgy gondolom, hogy az Ur Jézus a Marit fogja idehozni mihozzánk. Hisz abból, amit apuka mondott, úgy látszik, hogy most ugyanis utjában van és felesleges mindenkinek az a szegény Marika.

— Ugy-e, apukám, — folytatta örömeiben a kis leány, — nekünk sem lesz utunkban a szegény Marika?

— Nem. De kérjétek az Ur Jézust, hogy könnyítse meg a Mari idejutását mihozzánk és hogy adjon mindnyájunknak sok áldást, hogy tudjuk a Marit szeretni mindig, akkor is, ha talán azt látjuk, hogy sok a hibája.

— Hát hibája is lehet az árvának? — vélekedett a koraérett Pistika. — Nem azt mondta az Ur Jézus, hogy aki ilyen gyermeket befogad, az engem fogad be?

— De igen, azt mondta az Ur Jézus, csak-hogy azért lehet az ilyen gyermeknek is sok hibája. Elhanyagolt a nevelése s azért nem csoda, ha helytelenségek, illetlenségek fordulnak elő náluk.

— De az Ur Jézus azt is mondta, hogy a betegeknek van szükségük orvosra, nem az egészségeseknek, — folytatta az édesanya. — Es ha Marikában is volna ilyen illetlenségek és helytelenségek betegsége, úgy az Ur Jézus azt a mi szeretetünk orvosságá által is gyógyítani akarja.

— Tehát elhozzuk a Marikát, elhozzuk! — zengette örömmel mindakét gyermek korusban.

Karácsony-est van. A szép, zöld karácsonyfán kigyulltak a fényes gyertyácskák. Drágfi Gáspáréknál nagy az öröm. Ott ül a karácsonyfa körül az egész család. Pistika meg Erzsike boldog örömmel mutogatják egymásnak a kapott karácsonyi ajándékaikat. De ott forog köztük egy harmadik gyermek is. Egy nagyobbacska leány: a Mari. Mily szeretettel veszik körül! És amikor arra kerül a sor, hogy megköszönjék a gyermekek a sok karácsonyi ajándékot szülőknek, Pistika és Erzsike azt mondták: „Az Ur Jézuson kívül a Mari a mi legkedvesebb karácsonyi ajándékunk“. A Mari pedig úgy megvolt hatva a tapasztalt szeretettől, hogy átölelve Drágfi Gáspárt, gyermeki bizalommal mondá: „Apám, köszönöm, hogy hazahoztál, ez az én legszebb karácsonyom!“

R.

A keresztyének zsidó üldözése, az Antikrisztus eljövetelét készíti elő.

Nehéz idöket élünk. Mindenütt pártoskodás, veszekedés, békétlenség, elégedetlenség. Sehöl öröm. Fajharc és osztályharc dul az emberek közt. Megkezdödött a „mindenek harca mindenkivel“. Ebben a harcban nem a legutolsó helyen áll az antisemitizmus, mely most már nemcsak az európai kontinensen terjedt el, hanem Angliában is. Sok zsidóellenes röpiratot terjesztenek. Nagy feltűnést keltett a „The Jewish Peril“. A cionista bölcsek jegyzökönyvei „A zsidók nagy veszélyben forognak“. A világháboru nyomán mindenütt lábrakapott nemzetiségi reakció, a zsidókra is nagy veszélyt jelent. Mint zsidó missionariusnak alkalmas volt az utóbbi 50 év alatt a zsidóüldözést alaposan megismerni. Antisemiták a legpiszkosabb eszközöktől sem riadnak vissza, ha ezzel a zsidóknak árthatnak. Üdvözítök a hamis prófétákról ezt mondotta: az ő gyümölcseikről fogjátok őket megismerni. Mik az antisemitizmus gyümölcsei? Rágalmak, üldözések, fosztogatások a pogrommok. Nemrégiben is Ukrajnában nem kevesebb, mint 120,000 zsidó esett áldozatul az antisemitizmusnak.

Igazi keresztyének csak a Krisztus példáját követhetik. A zsidókat a Krisztus szemével kell nézni, a Krisztus szívével szeretni s bajaik, bűneik felett a Krisztus fájó könnyeit hullatni. A keresztyén sohse felejtse el, hogy: „az üdvösség a zsidóktól jön“. Krisztus a zsidó néptől jött s ha ez a nép meg is tagadta a Krisztust, Ő nem adta fel a népet. Azért jött, hogy ezért a népért meghalljon. Krisztus még ma is ugyanazzal a szeretettel, ugyanazzal a mentő szándékkal, ugyanazzal a könnyes szemekkel tekinti meg népét, mely ugyan elvetette őt — mint a hogy tekintett akkor, midön még itt a földön járt.

Eme zsidóellenes mozgalomnak az a következménye, hogy a zsidók szívöket Krisztus és a keresztyénség ellen még jobban megkeményítik, mert elvakultságukban a zsidók gyűlöletét és üldözését Krisztusra és Ő evangéliumára vezetik vissza, mind azoknak a kinövészeknek forrása. Imádkoznunk kell, nemcsak azért, hogy Isten az Izrael népét gyógyítsa meg a vakságából, hanem azért is, hogy vegye el a római- és görög-katholikus, meg a protestáns zsidógyűlölk elvakultságát is.

Azok, kik a zsidókat megvetik, a világban előforduló minden bajért és saját társadalmi bűneikért, mulasztásaikért, valamint ezek következményeiért azokat állítják bűnbak gyanánt oda.

Az antisemitizmus végezetre az antikrisztusságra vezet, mert Krisztus és a zsidóság elválaszthatatlanul összetartoznak.

Az antisemitizmus az ó-szövetségi kijelentés lebecsülésével kezdődik, mert abban eleitől végig a zsidókról van szó. Csak egy példa erre az újabb korból.

A keresztyénségben gyászos hírességü „Bábel-Bibel“ ügy embere, nem rég, legújabb iratában az Ó-szövetséget koholmányoknak minősítette. Így lett az antisemiták vezetője.

De ezzel összefügg az Új-szövetség tagadása, ami pedig szükségképen vezet a Krisztus tagadásra és az antikrisztusságra.

Schönberger C. A. nyomán:
W. J.

Az Ur az életemnek erőssége, kitől remegjek!

Zsolt. 27, 1.

Mily nagyon megrendített ami kedves ifju Posch testvérünknek az a gyors, váratlan eltávó-zása, ki oly igaz örömmel költözött az urhoz, Jézus volt az ő erőssége és ez meglátszott mindenben.

Földi nyugvóhelyére én is kívántam elkisérni és amint mentem, láttam, ez nem volt az a szokásos temetés, mert itt nem volt betegségtől való ijedelem; sem haláltól való félelem, sem semmiféle ridegség, csak tiszta viszontlátási reménység. A drága elköltözött tovább él, hazament a Mesteréhez, a szeretett megváltóhoz. A végtisztességén sok hívő testvér és kísérő vett részt, mind avval az erős hittel felfegyverkezve: „hogy a mi életünk nem ebből a világból való; hogy mi az Ur Jézusunk kegyelméből az Ovái lettünk és hogyha hűséggel az Ő nyomait követjük, ránk is vár majd a diadal, hogy fölvetetünk az örök életbe, melybe testvérünk már részesül.“ És mig mi, az itt alant visszamaradtak az elköltözött koporsóját kísérve, csupa reményteljes énekeket hangoztatunk az ég felé, addig látom a lelki szemeimmel, mily kimondhatatlan dicsőségben részesül már az átszellemült testvérünk odafent, ki alázatos szerénységében, fehér köntösben a fenntégek Urunk előtt áll, fejét lehajtva, hogy elvegye az örökélet koronáját és látom, amint ő a békeség pálmáját kezébe kapja és ott a Mindenható dicsőítő seregébe lép, ahol a szive, kedve és öröme szerint az Ur szerelméről szebbnél-szebb áriákat zengedez.

Az utolsók	ford. Csia L., irta : Binde Fr.	60.—
A spiritizmus	ford. Csia L., irta : Binde Fr.	5.—
Krisztus a világtörténetben	Csia Lajos	10.—
Keresztyén üldözés a római biro- dalomban	"	10.—
Az őskeresztyén egyház élete	"	5.—
Az őskeresztyén egyház története	"	40.—
A zsidók története	"	10.—
Törvény vagy kegyelem	"	5.—
Milyenek voltak az első keresz- tyének?	"	3.—
Civilizáció és kultúra	"	3.—
Izrael bizonyágtevői	"	5.—
A tulvilág	"	10.—
Az örök reformáció	"	20.—
Egy gyermek győzelme	Alcock D.	2.—
A methodizmus és világmisszió	Dr. Nuelsen L. J.	2.—
Hol van megírva?	Dohányos J.	80.—
A nagy nyugodt sugárzás	Franké Erzsébet	21.—
Ki volt Knobelstorff alezredes	Wallrabenstein J.	1.—
A legnehezebb dolog	Steinberger Gy.	1.—
Megjelentve és mégis váratlanul	Modersohn	1.—
Egy kérdés melyre nincs felelet	"	1.—
Fényesre tisztított kapu	Andrae Hedvig	2.—
Mi a mentséged?	Marschall A.	2.—
A lélek szemei	"	2.—
Szieniai Katalin élete	Fersieegen	3.—
Jézus arcképe	Vorwerk D.	1.—
Hit nélkül a világban	Roy Krisztina	4.—
Bucsuhangok	Kottás énekyűjt.	40.—
A hit hangjai	"	40.—
Evangéliumi karénekek	"	150.—
Harmat gyöngyök	Spurgeon	50.—
Az emberi szív	"	3.—
Egy különös eset	Geisler M.	3.—
Anita	Madsen	5.—

Könyvujdonság.

Isten segédelmével reméljük, hogy karácsonyra új könyvvel lephetjük meg a testvéreket és barátainkat. A könyv hézagpótló lesz, amennyiben a methodizmus történetét ismerteti meg. Reichert testvér van a könyv fordításával megbizva, mely iránt az érdeklődés már is nagy. Azt hisszük a könyv széles körökben nyer elterjedést, mert azok is, akik nem tartoznak közösségünkhöz legmélegebben érdeklődnek munkánk és egyházunk története iránt. Methodistának a könyv pedig egyszerűen nélkülözhetetlen szükségese, mert ez a könyv megmutatja, hogy mik voltak a múltban és egyuttal irányító a jövőre nézve. A könyv ára a viszonyokhoz mérten szintén olcsó. A félvászonban kötött példányok előreláthatólag 60 koronába és a fűzött példányok 45 koronába kerülnek. Rendeléseket már is lehet tenni. Postán is szívesen szállítunk bárkinek. Reméljük, hogy a rendelések nem fognak el maradni. A könyv prédikátorainknál kapható. Nyiregyházán Szabó testvér lesz megbizva a könyv árusításával.

Belmissziói könyvárjegyzék. A Bethánia-könyvkereskedés az összes belmissziói egyesületek kiadványait és sok egyházi kiadványt felöllelő árjegyzéket adott ki, melyet a közelgő karácsonyra való tekintettel minden érdeklődőnek ingyen és bérmentve megküld. (Bpest, VIII., Gyulay Pál-u. 9.)

KÜLÖNFÉLÉK

Dr Szalós Artur testvérünk nov. közepén ment ki Németországba theologiai tanulmányok végzésére. Ő, ki mint törvényszéki jegyző, a svájci remismühlei keresztyén üdülőtelepen ismerkedett meg az igazi keresztyénséggel és az Ur Jézussal: itthon buzgón hirdette az evangéliumot magyar testvéreinek, kik közt való munkára az Urtól elhívottak tudta magát. Az Ur látható eredménnyel tett bizonyosságot Szalós testvérünk eddigi munkája mellett, kiről bebizonyosodott, hogy a methodizmusnak a magyar nép közt való terjedésében ő Istennek választott eszköze. Imáinkban továbbra is meg fogunk emlékezni testvérünkről és tanulmányaira sok áldást és eredményt kérünk az Urtól.

Kaposszekcsőn nov. 13—14-ig megáldott konferenciát tartottunk, az ottani gyülekezetünk szép imaházának felszentelése alkalmából. A konferenciáról részletes tudósításban más helyen emlékezünk meg. Itt csak megemlítjük, hogy a kaposszekcsőieken kívül voltak még résztvevők más helyekről is. Dombóvárról 7, Budapestről—Győrkönyhől 5—5, Sásdrol 4, Nyiregyházáról 3, Tékesről 2, Csikóstöttösről, Nagyszékelyről 1—1 résztvevő volt jelen. Az igével Funk Márton szuperintendens, Reidt Károly budapesti egyházgondnok, dr. Schimert Gusztáv budapesti orvos, dr. Barta Bernát budapesti ügyvéd, Baumann Emil nagyszékelyi prédikátor szolgáltak a helyi prédikátoron kívül.

A múlt hóban megnyitott alkoholmentes éttermünk és kávézónk vezetését Csopják Gábor testvérünk vette át. Ki őt személyesen vagy cikkeiből ismeri, tudja, hogy neki meleg, résztvevő szíve van minden szerencsétlen, szegény és nyomorúságban levő egyén iránt. Reméljük, hogy Csopják testvért az Ur fel fogja használni arra, hogy új munkamezején sok olyan egyénhez férközhessék az életet megújító evangéliummal, kik annak hallgatására semmi körülmények közt sem mennének olyan helyekre, ahol azt rendes körülmények közt hirdetik. Nehéz, de oly szép mentőmunkájára az Ur gazdag áldását kérjük.

A második német evangélikus egyházi nagygyűlés szept. 11—18-ig ülésezett Stuttgartban. Képviselve voltak ezen a nagygyűlésen nemcsak az összes német prot. államegyházak és missziótársulatok, hanem külföldi, um. a svéd-, holland-, osztrák-, spanyol-, svájci- és a magyar-honi prot. egyházak is. A nagygyűlés célja a német-evangélikus egyházszövetség megalapítása volt. Ezt a célt a megváltozott idők és körülmények tették szükségessé. A 16. században, a reformáció idején az egyes tartományokban és országokban un. „nemzeti egyházak” keletkeztek, melyek semmi összeköttetésben sem voltak egymással s az ország vagy tartomány fejtől, vagy az országos törvényektől függték. E rendszeren 1918-ban a különböző forradalmak változtattak. Az új kormányok kijelentették, hogy az állam vallástalan s így minden felekezetet a saját lábára állítottak. Így aztán a prot. egyházaknak új alapokon újra kellett szervezkedni a modern állam és a világháború —

Ezalatt mi itt a sirjánál gyarló földi hangjainkkal énekeltük ezt a dalt: Oh mily gyönyörű szép lehet ott fent az égben! — igen... Mily boldog volt már e földön abban az örök dicsőség reményében, de most már valósággá vált a vágya!

... Oh fennséges Urunk add, hogy mi is elnyerhessük ezt a boldogságot, Tégy hűségessé. — Engedd meg, hogy nekünk ez az utolsó menet sokszor szemünk előtt álljon, avval a szándékkal, hogy buzdítson, hogy mindannyian az örök élet koronáját elnyerhessük. De egyuttal dicsőítsd meg Magad a kedves elköltözött emlékében, hogy sok fiatal lélekben ébresszed azt az égő vágyat, hogy ők a szívüket haladéktalanul Néked átadják! Oh kérlek, érints meg mindannyiunkat a Te szent lelkeddel, hadd álljunk mindenkor készenlétben, hogy legyen megtöltve lámpásunk, ha eleinkbe jön a vőlegény! Ily módon nem lesz kitől remegnünk, mert Te oh Urunk vagy a mi erősségünk mindenkor. Jes. 33, 20.

P.

KÜLÖNFÉLÉK

Haláleset. Nyiregyháza folyó hó 4-én, vasárnap d. e. 9 órakor özv. Szubánszky Andrásné szül. Paskó Zsuzsánna, az Urban elszunnyadt, hogy e világ dolgai helyett az örökkévaló dicsőséget szemlélje ezután. Küzdelmes élete így jutott győzelemre, még az utolsó ellenség, a halál felett is. Temetése, az első „nazarénus temetés“ Nyiregyháza, ahogy ezt — a hozzánemértők amiatt, hogy a halottasmenetben nem láttak reverendás papot — mondták, december 6-án, nagy részvét mellett ment végbe. Szubánszky né testvér a nyiregyházi munkának első gyümölcsterméséhez tartozott. Az ottani keresztyén közösség alapító tagjainak volt egyike s midőn a közösség nagy része csatlakozott methodista egyházunkhoz, ezek közt is ott volt Szubánszky né testvér. Emlékét a nyiregyházi methodista gyülekezet történetébe azzal a szeretet-ténnyel is beírta, hogy az ott folyó munkánk javára 6 katasztrális hold földet hagyományozott. Legyen emléke áldott!

Lelki éhség Oroszországban. Három levél az oroszországi tanácsköztársaságból a következőket jelenti: az „American Journal of Theology“-nek: „Az ország minden részéből kérnek lelkészeket, missziói munkásokat és evangelistákat; vallásos irodalom után még sohasem tapasztalt nagy érdeklődést tanúsítanak; százan sereglenek egy biblia köré. Hívók sürgősen kérnek lelkitanítást s kiképzést arra, hogy másoknak szolgálhassanak, de szinte alig teljesíti valaki kérésüket. Keresztyéneket tömegesen

zártak börtönökbe. Az üldözések most sokkal nehezebbek, mint a cári uralom idején. Azt mondhatnánk számokban kifejezve, hogy most mintegy 300%-al súlyosabbak az üldözések. A nép magartása hozzánk alaposan megváltozott. Orthodox lelkészek szabad bemenetelt adnak nekünk (protestáns evangelistáknak) templomaikba, hogy hirdettessék azokban az evangélium. A moszkvai diák-bibliakörök munkáját betiltották, a vezetőket becsukták, de a diákok pajtáiban gyülekeznek össze, anélkül, hogy összejöveteleiket bejelentenek a hatóságnak. A Szibériában tapasztalható vallásos érdeklődés leírhatatlan. Ha egy faluban megjelenünk, az egész lakosság sietve sereglik össze. Egy távoli faluból két szánon jött egy férfi értünk, hogy magával vigyen. Mivel nem tudtuk magunkat rögtön rászánni, hogy velemegyünk, három napig várt. Végre két evangelista és nyolc énekes felkészült az utra, hogy elmennek a férfival. Ez három hete történt és mert onnan még másik öt faluba kaptak meghívást, még eddig nem is érkeztek vissza... Az összes gyülekezeti helyiségek tömve vannak. A gabona érett az aratásra. Oh, küldjön az Ur aratókat az ő aratásába.“

A biblia elterjedése. A biblia már 725 nyelven és nyelvjáráson forog kézen. Az amerikai bibliatársulat 150 év alatt 150 nyelven 140.000.000 bibliát és bibliarészt terjesztett el. A püspöki methodista egyház évenként 150.000 dollárt ad jubileumi alapjaiból az amerikai bibliatársulatnak.

Apüspöki methodista egyház női missziói társulata hazai missziói számára. Az említett női missziótársulat 428.139 tagot számlál. A tagok gyarapodásának száma 66.654. Bevétele 1921-ben 2,828.797-12 dollár volt, 423.767-22 dollárral több, mint az előző évben.

Az üdvhadsereg munkája. Néhány érdekes adat az „Üdvhadsereg“-beliek munkájáról. 70 országban és gyarmaton dolgoznak 11.173 álláson 42 nyelven. Van 1276 szociális intézményük, 751 nappali iskolájuk, 25.000 fizetett alkalmazottjuk, 17.000 kadettiskolás növendékük, 82 folyóiratjuk 24 nyelven.

Ébredési jelenségek Finnországban. Mindenfelé mutatkoznak ébredés jelei. Nemcsak Oroszországban, mint a hogy erről már más helyen megemlékeztünk, hanem Eszt-országban és Finnországban is. A finn kormány, hogy megkönnyítse és elősegítse a lelkészek, evangelisták és ifjúsági munkások munkáját és evangelizálását: szabad utazást biztosított ezeknek az ország összes vasutvonalain. Mikor jut a sor hazánkra? Imádkozunk-e azért, hogy Magyarországon is ugy legyen minél előbb nagy lelki ébredés?

Hogyan szegényíti meg a mai modern „keresztények”-et egy modern pogány költő? Rabindranath Tagore, Indiának babérkoszorus költője nemrégiben meglátogatta Európát és nyitott szemmel tekintett itt maga körül. Amit látott, az arra indította, hogy így nyilatkozzék egy barátja előtt: „Ázsiából jövet azt vártam, hogy Európát könnyek közt és a nyomoruság és bánat pusztaságában fogom találni. Tekintettel arra a tiz millió emberre, kiket bombák, gránátok és gépfegyverek tüze ölt meg s ragadott el a családjaiktól és a világ szinpadáról; minden gondolkozó és érző egyén azt várta volna, hogy gyászoló Európát talál, melyben még egy gyermeknek ártatlan nevetését is könnyelműség érthetetlen jelének tekintik. De Európa nem sir; gyászruháit elvetette magától és a legritkább ragyogó, ékességbe öltözködött. Férfiai már elfeledkeztek meghalt testvéreikről s mindnyájan azon fáradoznak, hogy minél nagyobb hasznot huzzanak a jelen rendkívüli és szokatlan gazdasági helyzetből. S a nők? A legszebb és legdrágább kelmével ruházkodnak, majmolják az idegen divatot, nyakába borulnak ellenségeiknek s valóságos táncdühbe gurulnak. Tiz millió halott a porba esve! Tán ők voltak Európában a csendes és okos emberek közül az utolsók? Vagy a halgáságában saját koporsója körül táncoló Európa tébolydává változott, melynek bennlakói megérdemelnék, hogy bezárják és megköttözzék őket?” A „Schweizer Evangelist” a közleményhez ezt a megjegyzést teszi: „Mit szóljunk ezekhez? Nem szólott-e helyesen és igazán a távoli keletről jött bölcs idegen? S nem olyannak látta-e a haldokló Európát, mint a milyen tényleg? Meggondolja-e majd Európa, a nagy gondolkodó ítéletére a dolgot s magába száll-e majd, vagy pedig tovább fogja-e járni halottastáncát?”

Belmissziói könyvárjegyzék. A Bethánia-könyvkereskedés az összes belmissziói egyesületek kiadványait és sok egyházi kiadványt felölelő árjegyzéket adott ki, melyet a közelgő karácsonyra való tekintettel minden érdeklődőnek ingyen és bérmentve megküld. (Bpest, VIII., Gyulay Pál-u. 9.)

Misszióink fejlődése Szerbiában. Methodista egyházunk megnyitotta első gyermekkórházunkat Szerbiában. A kórház Belgrádban van és egy orvosnő-testvér, dr. Phail M. vezetése alatt áll. Miután a gyermeknyomor ez országban nyilvánvalóan a legnagyobb, a szerb kormány készségesnek nyilatkozott ezen kezdeményezésünk támogatására. Még a szerb országos-egyház püspöke is örömmel üdvözölte ezt a munkánkat. Ugy látzik, hogy az eddig elzárkózott Szerbia mind

jobban és jobban tárja fel kapuit az evangéliumi munkálkodás előtt.

A szeretet találékony. Kedves püspökünk, Nuelsen dr., a legközelebbi karácsonyra, utalványlapokat nyomtatott a gyermeknyaraltatási akció javára, melyet Amerikában 10 dollárért árulnak darabonként. A ki ilyen utalványlapot vesz, megküldheti azt egy Középeurópában lakó rokona, vagy ismerőse gyermekének. Ha pedig ilyen nincs neki, — megküldheti a gyermek-nyaraltatási akció vezetőjének is. Az említett utalványlapra rá kell vezetni annak a gyermeknek a nevét, kit meg akarunk vele ajándékozni. S mert az utalványlap feljogosít arra, hogy birtokosa négy hetet töltsön valamelyik gyermeknyaralóinkban, az ilyen utalványlapnak a megküldése valaki részére, a legszebb karácsonyi ajándékok közé tartozik.

A Biblia jelentősége. A világhírű Harwald-egyetem Cambridge-ben, a doktorálni akaró hallgatóitól megköveteli, hogy azok a Bibliából is készüljenek a doktori szigorlatra, mert a Biblia és Shakespeare az a két irodalmi főmű, mely nélkül teljes angol műveltséget gondolni sem lehet. Mikor lesz a Biblia ismerete a magyar műveltségnek is egyik főkélléke?

A legszebb karácsonyi ajándék

A legszebb karácsonyi ajándék, amivel a szülők a gyermekeket, vagy a gyermekek szüleiket, vagy valamely jóbarátukat örvendeztetik meg, mindenkor egy szép könyv volt. Azt hisszük, hogy kedves olvasóinknak szíveséget teszünk, mikor az alábbi könyvjegyzéket közrebocsájtjuk. A felsorolt könyvek érdekesek és nemes tartalmuak és távol állanak azoktól az erkölcsrontó könyvektől, melyektől ma sajnos hemzseg a könyvpiac. A könyveknek az ára pedig igazán olcsó. Kérjük a kedves testvéreket, akik karácsonyra valakit valami jó könyvvel akarnak meglepni, sziveskedjenek azt nálunk beszerezni. Vidékre is készséggel küldünk rendelésre.

Cimünk:

Keresztyén Könyvesház, Felsőerdősor-u. 5.

A könyv címe	A szerző	A könyv ára K
Szász Ágnes naplója	Pilder Mária	40.—
Népszerű teológia	Udvarnoki A.	15.—
Mi a lélek?	Csopják Attila	20.—
A szeretet országa		15.—

A gyujtogató fia	Csopják Attila	30.—
Harmatcseppek	1-5 füzet. Egy füzet	2.—
Az angyalok	Dohányos J.	2.—
Kinek van igaza?	"	1.—
Meg van írva	"	1.—
Füstölgő kémény	"	1.—
A bereai keresztyének	Csia Lajos	2.—
Ne tévelyegjetek	"	2.—
Az utolsók	ford. Csia L., irta: Binde Fr.	60.—
A spiritizmus	ford. Csia L., irta: Binde Fr.	5.—
Krisztus a világtörténetben	Csia Lajos	10.—
Keresztyén üldözés a római birodalomban	"	10.—
Az őskeresztyén egyház élete	"	5.—
Az őskeresztyén egyház története	"	40.—
A zsidók története	"	10.—
Törvény vagy kegyelem	"	5.—
Milyenek voltak az első keresztyének?	"	3.—
Civilizáció és kultúra	"	3.—
Izrael bizonyosítói	"	5.—
A tulvilág	"	10.—
Az örök reformáció	"	20.—
Egy gyermek győzelme	Alcock D.	2.—
A methodizmus és világmissió	Dr. Nuelsen L. J.	2.—
Hol van megírva?	Dohányos J.	80.—
A nagy nyugodt sugárzás	Franke Erzsébet	24.—
Ki volt Knobelsdorf alezredes	Walltrabenstein J.	1.—
A legnehezebb dolog	Steinberger Gy.	1.—
Megjelentve és mégis váratlanul	Modersohn	1.—
Egy kérdés melyre nincs felelet	"	1.—
Fényesre tisztított kapu	Andrae Hedvig	2.—
Mi a mentséged?	Marschall A.	2.—
A lélek szemei	"	2.—
Sziena Katalin élete	Fersteegen	3.—
Jézus arcképe	Vorwerk D.	1.—
Hit nélkül a világban	Roy Krisztina	4.—
Bucsuhangok	Kottás énekgyűjt.	40.—
A hit hangjai	"	60.—
Evangeliumi karénekek	"	150.—
Harmat gyöngyök	Spurgeon	50.—
Az emberi szív	"	3.—
Egy különös eset	Geisler M.	3.—
Anita	Madsen	5.—

Könyvujdonság.

Isten segédelmével reméljük, hogy karácsonyra új könyvvel lephetjük meg a testvéreket és barátainkat. A könyv hézagpótló lesz, amennyiben a methodizmus történetét ismerteti meg. Reichert testvér van a könyv fordításával megbízva, mely iránt az érdeklődés már is nagy. Azt hisszük a könyv széles körökben nyer elterjedést, mert azok is, akik nem tartoznak közösségünkhöz legmelegebben érdeklődnek munkánk és egyházunk története iránt. Methodistának a könyv pedig egyszerűen nélkülözhetetlen szük-

séges, mert ez a könyv megmutatja, hogy mik voltunk a múltban és egyuttal irányító a jövőre nézve. A könyv ára a viszonyokhoz mérten szintén olcsó. A félvászonban kötött példányok előreláthatólag 60 koronába és a füzött példányok 45 koronába kerülnek. Rendeléseket már is lehet tenni. Postán is szívesen szállítunk bárkinek. Reméljük, hogy a rendelések nem fognak el maradni. A könyv prédikátorainknál kapható. Nyiregyházán Szabó testvér lesz megbízva a könyv árusításával.

Isten tiszteleteink rendje:

Budapest, VI., Felsőerdősor 5. sz. földszinten
kedden d. u. 6 $\frac{1}{2}$ óraker bibliaóra } német
vasárnap d. e. 10 óraker és délután 5 } nyelven
óraker isten tisztelet

Ugyanott az első emeleten

csütörtökön d. u. 7 óraker bibliaóra } magyar
vasárnap d. e. 10 óraker istentisztelet } nyelven

Budapest, VI., Petneházy-utca 25. sz. alatt
szerdán este 7 óraker } magyar
vasárnap d. u. 3 óraker } nyelvi

Kispesten Nagy Sándor-u. 5. szám alatt minden
pénteken este 7 óraker és vasárnap délután
 $\frac{1}{4}$ óraker. Német nyelven minden szerdán este
 $\frac{1}{2}$ óraker.

Cinkota-Ehmann-telep 3. barakk 2. ajtó alatt
szerdán este 7 óraker, vasárnap d. e. 10 és
délután 5 óraker magyar nyelvű összejevetel.

Nyiregyházán Szarvas-utca 43. Vasárnap d. e.
11 és este 8 óraker, szerdán este 8 óraker
magyar nyelven.

Sásdon vasárnap délután 3 és este 7 óraker
magyar nyelven isteni tiszteleteket tartunk.
Mindenkit szívesen látunk.

A szerkesztésért felelős:

Reichert Gyula Dombóvár, Bezerédi-utca 27. szám.
Kiadó: „Keresztyén Könyvesház” k. f. Szövetkezet.

„BOCSKAY”-NYOMDA. Budapest, VII., Jósika-utca 7.
Telefon: József 81—10.